

Sygnatura akt II C 439/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. U.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 31.245,82 zł (trzydzieści jeden tysięcy dwieście czterdzieści pięć złotych osiemdziesiąt dwa grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:
 - a) od kwoty 30.727,99 zł (trzydzieści tysięcy siedemset dwadzieścia siedem złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 26 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty,
 - b) od kwoty 517,83 zł (pięćset siedemnaście złotych osiemdziesiąt trzy grosze) od dnia 27 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 857,27 zł (osiemset pięćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia siedem groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5805 zł (pięć tysięcy osiemset pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 439/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 czerwca 2018 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., powód J. U. – reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego – wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego:

- kwoty 9082,17 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2018 do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzony samochód,
- kwoty 517,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu

- kwoty 500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy.

Nadto powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 19 marca 2018 roku miała miejsce kolizja, w wyniku której poniósł szkodę w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Powód zgłosił szkodę pozwanemu, z którym sprawca kolizji miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powodowi odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w kwocie 23.040,57 złotych oraz kwotę 330,87 złotych tytułem kosztów holowania pojazdu. W ocenie powoda, wysokość kosztów naprawy pojazdu została przez pozwanego znacząco zaniżona. Zgodnie z kalkulacją sporządzoną na zlecenie powoda koszt naprawy pojazdu wynosi kwotę 61.269,28 złotych brutto. Powód zapłacił za sporządzenie kalkulacji naprawy kwotę 500 zł, a za koszty holowania pojazdu z miejsca wypadku kwotę 848,70 zł.

(pozew – k. 3-9, pełnomocnictwo – k. 12)

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 lipca 2018 roku pozwany – reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego – wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na swoją rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, że wypłacona w postępowaniu likwidacyjnym kwota odszkodowania jest adekwatna do poniesionej szkody.

(odpowiedź na pozew – k. 66-69, pełnomocnictwo – k. 70, odpis KRS k. 13-14)

W piśmie z dnia 9 maja 2019 roku powód rozszerzył powództwo, wnosząc ostatecznie o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego:

- kwoty 30.727,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2018 do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzony samochód,
- kwoty 517,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu
- kwoty 500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy.

(pismo k. 134-134v)

W piśmie z dnia 5 czerwca 2019 roku pozwany oświadczył, że nie uznaje powództwa także w rozszerzonym zakresie.

(pismo k. 141)

Do czasu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 marca 2018 roku pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będący własnością powoda J. U., został uszkodzony w kolizji drogowej, której sprawca objęty był w tej dacie ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(bezsporne)

W dniu 19 marca 2018 roku powód poniósł koszt holowania uszkodzonego w zdarzeniu pojazdu w kwocie 848,70 złotych.

(faktura VAT – k. 36)

Po zgłoszeniu szkody w dniu 20 marca 2018 roku, pozwany w dniu 26 marca 2018 roku sporządził kalkulację naprawy. Na podstawie decyzji z dnia 21 maja 2018 roku pozwany przyznał powodowi kwotę 23.040,57 złotych odszkodowania tytułem zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz kwotę 330,87 zł tytułem kosztów holowania.

(decyzja pozwanego – k. 15, kalkulacja k. 17-25)

W dniu 23 kwietnia 2018 roku na zlecenie powoda rzeczoznawca T. Ś. wykonał kalkulację naprawy pojazdu uszkodzonego w kolizji drogowej z dnia 19 marca 2018 roku. Koszt kalkulacji wyniósł kwotę 500 złotych.

(kalkulacja naprawy – k. 29-35, faktura VAT – k. 37)

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda po kolizji z dnia 19 marca 2018 roku przy uwzględnieniu rynkowych cen części, na terenie miejsca zamieszkania powoda, wynosi 53.768,56 zł, przy wykorzystaniu dostępnych części (...) z logo producenta części. Wykorzystanie tych części pozwala na w pełni skuteczną naprawę pojazdu, przywracającą stan techniczny pojazdu sprzed szkody.

Łączny koszt usługi holowania pojazdu powoda po zdarzeniu z dnia 19 marca 2018 roku nie jest zawyżony z uwagi na doliczenie do ceny usługi kosztów dojazdu lawety na miejsce zdarzenia.

(opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego wraz z załącznikami – k. 104-128, pisemna opinia uzupełniająca biegłego – k. 146-151)

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o okoliczności bezsporne, a także na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentów, oraz opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego.

Podkreślenia wymaga, że fakt zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę oraz odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego z tego tytułu nie były między stronami sporne.

W toku postępowania biegły sporządził opinię pisemną, której strony nie kwestionowały, a jedynie pozwany wnosił o jej uzupełnienie. Sąd uznał, że zasadnym będzie dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii uzupełniającej tegoż biegłego, co do której również nie wniesiono zastrzeżeń. W ocenie Sądu, przedmiotowe opinie są rzetelne, w sposób jasny i czytelny odpowiadają na postawione pytania. Z tych powodów powyższe opinie stanowiły podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie do art. 19 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018r., poz. 473), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Sąd Rejonowy w pełni zgadza się z tezą wyrażoną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku (sygn. akt III CZP 80/11), zgodnie z którą zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty,

w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Odszkodowanie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, że powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe, niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, sygn. akt III CZP 32/03), przy czym poszkodowanemu należy się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1997 roku, I CKN 385/97). Jeżeli zatem poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych, ubezpieczyciel nie ma podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom. Wskazać przy tym należy, że roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00) oraz czy poszkodowany zamierza rzecz naprawić (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01). Poszkodowany nie musi zatem naprawiać pojazdu; może sprzedać go zachowując wypłacone odszkodowanie, może go naprawić tylko częściowo, dokonać naprawy własnoręcznie bądź użyć do naprawy części używanych.

Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 13 ust. 3 w zw. z art. 34 i art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczenia obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018r., poz. 473), odszkodowanie z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia mienia wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości poniesionej szkody, w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, z ograniczeniem do sumy ubezpieczenia. Przy czym, ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w czasie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę z związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Jak wskazano powyżej, ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 § 1 i 2 k.c.).

Na gruncie niniejszej sprawy ustalono, że dla przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed zdarzenia z dnia 19 marca 2018 roku, celowe i ekonomicznie zasadne jest wydatkowanie kwoty 53.768,56 zł.

W konsekwencji uznać należy, że powodowi należała się dalsza kwota 30.727,99 złotych tytułem odszkodowania – zwrotu kosztów naprawy, stanowiąca różnicę między wartością wyliczoną przez biegłego, a kwotą wypłaconą przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego (53.768,56 zł – 23.040,57 zł).

Zdaniem Sądu, analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wykazała również, że powód powinien otrzymać kwotę 517,83 złotych tytułem odszkodowania – pozostałej części kosztów holowania pojazdu zastępczego. W opinii biegły sądowy wskazał, że poniesiony przez powoda koszt (848,70 zł) w tym zakresie nie był zawyżony. Pozwany zapłacił powodowi kwotę 330,87 zł z tego tytułu, zatem zasadne jest żądanie w zakresie kwoty 517,83 zł.

Powód żądał zasądzenia kwoty 500 złotych z tytułu zwrotu kosztów sporządzenia na jego zlecenie kalkulacji naprawy pojazdu. Nie budzi wątpliwości, że owa kalkulacja stanowi jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art. 245 k.p.c. Stosownie do treści powołanego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie

dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Jednocześnie pozwany zakwestionował przedstawioną kalkulację.

Należy uznać, że co do zasady roszczenie o zwrot kosztu sporządzenia takiej kalkulacji jest uzasadnione, kiedy sporządzenie przez poszkodowanego ekspertyzy w postępowaniu przedsądowym, dokonane jest celem wykazania zasadności swojego roszczenia. Ocena, czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności w zależności od ustalenia czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody. (por. wyrok SN z dn. 30.02.2002 r., V CKN 908/00, uchwała SN z dn. 18.05.2004 r., III CZP 24./04 w L.).

W ocenie Sądu roszczenie powoda w tym zakresie jest bezzasadne. W niniejszej sprawie od samego początku znany był sprawca wypadku, okoliczności wypadku oraz ubezpieczyciel. Z akt sprawy wynika, że po zgłoszeniu szkody i przeprowadzeniu postępowania pozwany zwrócił powodowi bezsporną wartość dokonanej naprawy. Nadto opinia sporządzona na zlecenie powoda nie zawiera analizy przyjętej metody i uzasadnienia sformułowanych wniosków, co wyklucza jej przydatność choćby w celu sformułowania dodatkowych pytań dla biegłego sądowego. Biegły w niniejszej sprawie wyjaśnił (k.105-106), że powyższa ocena techniczna nie była przydatna dla analizy szczegółów uszkodzeń na potrzeby sprawy niniejszej. W świetle tych ustaleń w ocenie Sądu nie ma podstaw do zasądzenia na rzecz powoda zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy.

W tym stanie rzeczy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 31.245,82 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 30.727,99 zł od dnia 26 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 517,83 zł od dnia 27 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.), a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie.

Stosownie do przepisu art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 zd. 1 k.c.). Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności uzasadniających przekroczenie 30-dniowego terminu oraz ich zasięgu obciąża zakład ubezpieczeń (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.).

Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu, gdyż szkoda została zgłoszona w dniu 20 marca 2018 roku, a już w dniu 26 marca 2018 roku pozwany sporządził kalkulację. Uwzględniony zatem został 30-dniowy okres od zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi.

O kosztach orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 2 k.p.c., gdyż powód przegrał proces w nieznacznej części (1,58%).

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyło się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 złotych ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 z późn. zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, opłata od pozwu w wysokości 505 złotych, opłata od rozszerzonego powództwa w kwocie 1083 zł, a także zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 600 złotych. Łącznie powód poniósł koszty w kwocie 5805 zł i taką kwotę Sąd zasądził na jego rzecz od pozwanego.

Na nieuiszczone koszty sądowe, pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa, złożyło się wynagrodzenie biegłego w kwocie 857,27 złotych.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c., Sąd obciążył pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków kwotą 857,27 złotych.